

4.9

Workplace

HIDE AND SEEK IN SUTTHISAN

OBSCURITY, AMBIGUITY, AND CONTRADICTION, THESE ARE WHAT YOU CAN FIND NOT ONLY IN THE WORKS OF IDIN ARCHITECTS BUT ALSO IN THEIR NEW OFFICE AND CAFÉ

**TEXT: KRAIPOL JAYANETRA
PHOTO: KETSIREE WONGWAN**

หลังจากที่ได้ใช้เวลาออกแบบและก่อสร้างมาพักใหญ่ ในที่สุด จีระเวช หงสกุล และ IDIN Architects ก็ได้ฤกษ์ ขยับขยายตัวเอง เข้าไปยังสำนักงานแห่งใหม่ในย่าน สุทธิสาร ตั้งแต่เมื่อเดือนตุลาคมปีที่ผ่านมา ซึ่งสำหรับ อาคารหลังนี้แล้ว เราอาจมองได้ว่าเป็นตัวอย่างของการ ออกแบบที่วางทางสถาปัตยกรรมในสไตล์ของ IDIN ที่ ให้ทั้งความรู้สึกเรียบง่าย ไม่ดูแข็ง แต่ก็ยังโลบเลี้ยว และ ชุกซ่อนความชุกชนขึ้นเล่นไว้ได้อยู่ โดยผู้ออกแบบเลือกที่จะ เริ่มต้นประสบการณ์การใช้งานของอาคารนี้ด้วยการ เปิดต้อนรับผู้มาเยือนด้วยคอร์ทยาร์ดขนาดย่อม และคาเฟ่ เล็กๆ ที่ดูเปิดโล่งทันสมัยตามชื่อร้านว่า Modernism Café (ที่มาของชื่อร้านกาแฟ รวมถึงชื่อเครื่องดื่ม ได้มาจากความ ชอบของจีระเวชที่มีต่อสถาปนิกในช่วงต้นถึงกลางศตวรรษ ที่ 20 อย่าง Le Corbusier) บรรยากาศสบายๆ ที่เปิดรับ แสงแดดจากทิศตะวันออกนอกจากจะสร้างความรู้สึกถึง การต้อนรับแล้ว ยังสร้างความรู้สึกประหลาดใจไปจนความ สงสัยให้กับผู้ใช้อาคารได้อีกด้วย เพราะสิ่งแรกที่เรพบ นั้นกลับไม่ใช่พื้นที่ของสำนักงานออกแบบตามตรรกะที่เรา อาจตั้งไว้ สิ่งเดียวที่พอจะใช้เป็นร่องรอยในการหาทางเข้า ออฟฟิศได้ คือแสงธรรมชาติที่เล็ดลอดผ่านเข้ามาจากช่อง เจาะที่อยู่บนผนังไม้สีน้ำตาลตามแนวสัดของเขตที่ดิน ด้วยความสูงของอาคารขนาดสามชั้นนี้ มันจึงไม่ที่ยืนสูงเด่น ได้สร้างความรู้สึกที่ได้แย่งกันระหว่างพื้นที่เปิดโล่งกับความ เกร็งขมิ้มของหน้าฉากไม้สีน้ำตาล

บน
แนวต้นไม้บริเวณด้านข้าง ของอาคาร ช่วยสร้างบรรยากาศร่มรื่นให้กับห้องประชุม ที่ชั้น 1 และสตูดิโอทำงาน ที่ชั้น 2

ABOVE
THE TREE LINE ALONG THE BUILDING CREATES A SHADY ATMOSPHERE TO THE 1ST FLOOR'S MEETING ROOM AND 2ND FLOOR'S STUDIO

ล่าง
Modernism Café และ คอร์ทยาร์ดด้านหน้าอาคาร ที่ต้อนรับผู้มาเยือนเมื่อมาถึง

BELOW
THE MODERNISM CAFÉ AND COURTYARD LOCATED IN FRONT OF THE BUILDING SERVE AS THE WELCOMING SPACE FOR THE USER

After a considerable construction period, Jeravej Hongsakul and IDIN Architects finally had the chance and time to relocate to their new office in Sutthisan in October of last year. The building embodies IDIN's quintessential interpretation of negative space in architecture that delivers a sense of simplicity in a manner that is convivial but also stylishly sleek and playful. The architect chose to begin the users' spatial experience with a moderately sized courtyard and a small café whose spaciousness and modern décor bespeak the given name, 'Modernism Café' (the name of the café and beverages on the menu originate from Hongsakul's admiration for legendary architects from the mid-20th century such as Le Corbusier). The leisurely vibe is in part a result of the abundant sunlight that comes in from the east. The nicely lit space brings the place not only a welcoming vibe but also a sense of curiosity to the building's users, simply because the unexpected program of an office space is far from what one might have in mind. The only trace that guides visitors to the entrance of the office is the natural light that pierces through the cavities of the wood-cladded wall that runs along the edge of the land. With the three-story height of the building, the distinctive wooden wall renders a

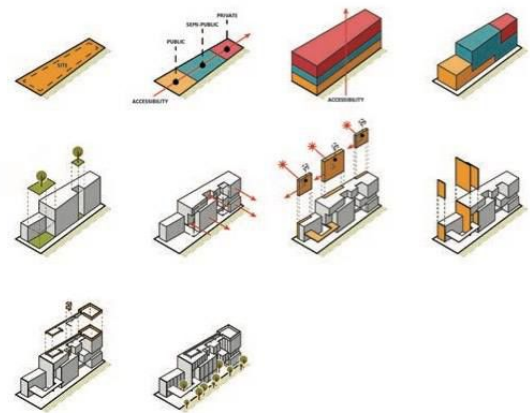

หลังจากที่เดินอ้อมผนังไม้ตามรอยแหล่งที่มาของแสงไป เราก็เริ่มเข้าสู่ส่วนที่เป็นพื้นที่สำนักงาน ออกแบบ อย่างไรก็ตามก็เกิดความสงสัยในการเข้าถึงสำนักงานออกแบบแห่งนี้ก็ยังคงดำเนินต่อไป เพราะ IDIN Architects เลือกที่จะต้อนรับเราด้วยที่ว่างที่มีความก้ำกึ่งระหว่างโถงทางเข้าของห้องประชุม ซึ่งกรุผนังกระจกทึบทางทิศเหนือ กับบันไดที่ซ่อนอยู่หลังผนังทางทิศใต้ และที่ว่างนี้ยังสามารถอ่านเป็นทางเดินที่นำไปยังห้องเก็บวัสดุและคอร์ทยาร์ดที่สองที่เงียบสงบกว่าทางด้านหลังของที่ดินด้วยสัดส่วนความเปิดโล่งของอาคารที่บริเวณโถงทางเข้ามีความแตกต่างจากบริเวณคาเฟ่อย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งทำให้ดูเหมือนมีแรงบีบจากทั้งกายภาพและจิตใจ ความรู้สึกอึดอัดกับการหาส่วนทำงานไม่เจอในลักษณะนี้ก็เป็นแรงผลักดันที่ทำให้เราไหลเข้าไปยังห้องประชุม ซึ่งมีความผ่อนคลายมากกว่าด้วยสัดส่วนของความกว้างที่มากกว่าโถงทางเข้า หากเราสังเกตลงไปก็รายละเอียดให้มากขึ้น จะพบกับร่องรอยทางสถาปัตยกรรมอย่างส่วนยื่นของลูกนอนบันได ซึ่งดูเหมือนคนทะลุออกมาจากการหลบซ่อนตัวในผนังทางทิศใต้ของอาคาร แอบเชื่อเชียวอย่างที่เล่นที่จริงให้เราเดินต่อขึ้นไปยังบริเวณชั้นสอง

conflicted presence between the openness of the space and the black wooden mask that is the structure's façade.

After going around the wall and following the source of light, we enter the office space of the firm. But the wonder of exploring the space of IDIN's new headquarters doesn't stop here because the space welcomes its visitors with a negative space that provides a mixture between the entrance hall of the meeting room with the north wall clad in mirrors and the staircase hidden behind the south wall. The space can be read as a walkway that leads to the storage room and the quieter courtyard to the back of the property. The proportion of the openness at the entrance hall is meaningfully differentiated from the café. The difference creates a physical and mental force, as well as somewhat of a sense of restlessness for being unable to find the workspace, which ultimately forces us to the more relaxing meeting room whose width and size are greater than the entrance hall. When observed in greater detail, architectural traces such as

THE DESIGN OF THE OFFICE BUILDING ILLUSTRATES IDIN ARCHITECTS' ATTEMPT TO CREATE ARCHITECTURAL NEGATIVE SPACE THAT IS BASED ON AMBIGUITY AND CONTRADICTION

บน
คอร์ทยาร์ดที่สองที่เจาะผ่าน
ระหว่างสตูดิโอทำงานกับ
ห้องตัดโมเดลที่ชั้น 2 และ
ห้องประชุมกับห้องเก็บวัสดุ
ที่ชั้น 1

ABOVE
THE SECOND COURTYARD
THAT CUTS THROUGH THE
STUDIO AND MODEL ROOM
ON THE 2ND FLOOR AND
THE MEETING ROOM AND
MATERIAL ROOM ON THE
1ST FLOOR

บน
ทางเดินก่อนเข้าสู่ส่วนสำนักงานที่มีดลง ให้บรรยากาศขัดแย้งกับส่วนคาเฟ่ด้านหน้าเพื่อบอกเป็นนัยแก่ผู้มาเยือนว่าเรากำลังเข้าสู่การเปลี่ยนแปลงของพื้นที่

ABOVE
THE DIMMED ENTRANCE TO THE OFFICE SPACE THAT GIVES OFF A DIFFERENT ATMOSPHERE FROM THE CAFE IN FRONT AND TELLS THE USERS THAT THEY ARE ENTERING A DIFFERENT SPACE

ล่าง
บรรยากาศภายในห้องประชุมบริเวณชั้น 1

BELOW
THE ATMOSPHERE INSIDE THE 1ST FLOOR'S MEETING ROOM

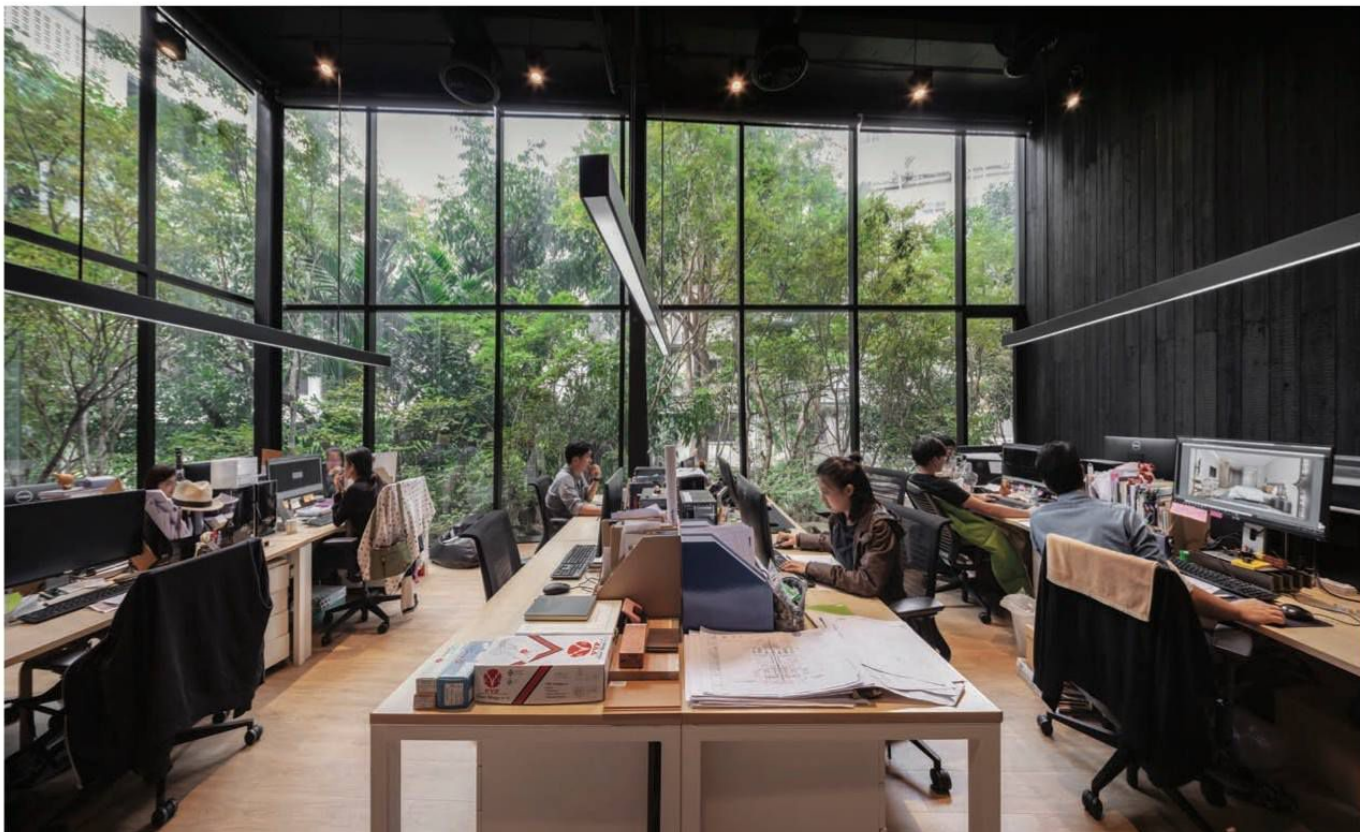
เมื่ออยู่ภายในบันไดที่วางพาดเป็นเส้นตรงไปตามแนวยาวของที่ดิน และเดินตามช่องเจาะของแสงที่อยู่ตรงปลายบันได เราอาจเผลอเดินผ่านทางเข้าของส่วนสำนักงานที่อยู่บริเวณชั้นสองนี้ไปและไปโผล่ที่ส่วนโถงบันไดของชั้นสามแทน ที่เป็นเช่นนั้นเพราะขนาดสัดส่วนของโถงทางเข้าของสำนักงานนั้นไม่ได้มีขนาดที่ใหญ่โตสักเท่าไร แต่มานาประตู่ทางเข้าเองก็ไม่ได้ถูกออกแบบมาให้เน้นถึงความสำคัญของการเข้าไปด้วย องค์ประกอบเหล่านี้จึงอาจหลอกให้เราเข้าใจผิดได้ว่ากำลังเดินผ่านเพียงแค่ซอกพักของบันไดไปเท่านั้น อย่างไรก็ตาม การออกแบบที่ดูแล้วเหมือนจะไม่ได้ให้ความสำคัญกับการเข้าถึงนี้ กลับทำให้เรารู้สึกเหมือนกำลังเข้าไปในห้องลับเพื่อทำการกิจลับสุดยอคงบางอย่างแทน และในจังหวะที่เราเปิดประตูเข้าไปนั่นเอง ที่ความเปิดโล่งและร่มรื่นของห้องที่เปิดรับเอาแสงธรรมชาติ และแนวร่วมไม้จากสวนที่อยู่ทางทิศเหนือผ่านผนังกระจก curtain wall สูงกว่า 6 เมตรตลอดจนช่องเปิดของคอร์ตยาร์ดที่อยู่ติดกันกับห้องประชุมด้านล่างบริเวณทิศตะวันตกของอาคาร เปรียบเสมือนรางวัลของการปลดปล่อยที่ได้รับหลังจากที่ถูกบังคับให้เดินผ่านพื้นที่ที่มีระเบียบอย่างโถงชั้นล่าง มายังบันได ก่อนจะเข้าสู่สตูดิโอ

พื้นที่ส่วนทำงานออกแบบนี้อาจมองได้ว่ามีการดัดแปลงของแนวคิด Machine for Living In และ Promenade Architecture ของ Le Corbusier มาใช้ในการออกแบบ นั่นคือ ในห้องๆ หนึ่งจะถูกแบ่งออกเป็นส่วนใหญ่ เพื่อสร้างให้เกิดพลวัตทางความสัมพันธ์ ซึ่งมีความคลุมเครือระหว่างการแยกออกเป็นสัดส่วนเพื่อสร้างความเป็นส่วนตัว และการสร้างห้องที่เปิดโล่งเพื่อสนับสนุนการเชื่อมต่อและมีส่วนร่วมของปัจเจก ส่วนทำงานถูกแบ่งออกเป็นสี่ส่วน โดยมีส่วนทำงานรวมถึงอยู่ตรงกลาง ระหว่างพื้นที่ทำงานของจิระเวช (มีผนังไม้กัน) กับพื้นที่ของห้องพิมพ์งาน และห้องตัดโมเดลที่มีคอร์ตยาร์ดซึ่งอยู่ติดกับห้องประชุมด้านล่างเป็นตัวกัน ในขณะที่พื้นที่ส่วนที่สิ้นนี้คือ ห้องสมุด ซึ่งตั้งอยู่ที่บริเวณชั้นลอย วิธีการเลือกใช้ช่องเจาะ ตลอดจนการจัดวาง

the projecting treads of the stairs that seem as if they pierce their way through from a hiding space behind the building's south wall playfully invite visitors to make their way up to the second floor.

When inside the staircase, which is located along the length of the land and follows the opening at the end of the stairs, we can accidentally walk past the entrance of the office space on the second floor, and enter the stairwell of the third floor. Such perception of space is a result of the rather small proportion of the entrance hall of the office while the entrance door is designed to be somewhat insignificant in terms of its presence and functionality. These elements can collectively lead first-time visitors to believe that what they're walking past is simply the landing of the stairs. Nevertheless, the design that doesn't seem to pay much attention to the users' accessibility to the space creates a feeling of journeying into a chamber of secrets with some sort of super secret mission. And at the moment that the door is opened, we face the clash of the wonderful spaciousness and lushness of the room that embraces natural light and foliage from the garden located towards the north of the building and visible through the massive 6-meter-tall glass curtain wall. The openings of the courtyard adjacent to the meeting room downstairs and towards the west of the building act as somewhat of a reward and a deliberating experience after being forced to walk through the compressed space of the ground floor lobby and climb the stairs before finally entering the studio.

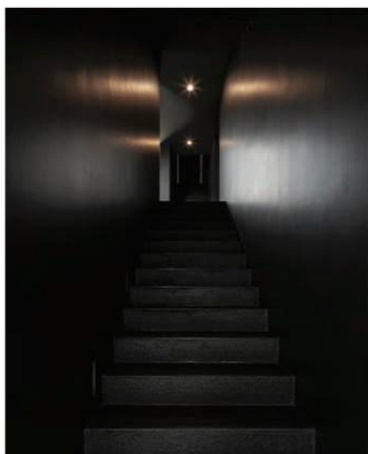

บันไดภายในห้องและทางเดิน ต่างถูกจัดวางให้องค์ประกอบต่างๆ นั้นไม่สมมาตรกัน แต่กระนั้น มันก็ยังคงนำมาซึ่งพลวัตที่คอยกระตุ้นให้ผู้ใช้งานที่อยู่ภายในพื้นที่ได้รับพลังงานความคิดสร้างสรรค์จากการมองออกไปยังพื้นที่ที่หลากหลาย และในขณะเดียวกันก็ยังสามารถหลบไปหามุมสงบในกรณีที่ต้องการสมาธิหรือความเป็นส่วนตัว ซึ่งการจัดการกับพื้นที่ในลักษณะนี้ ช่วยทำให้บรรยากาศของการใช้ห้องนั้นเกิดความสมดุล เกิดเป็นบทสนทนาระหว่างการกระตุ้นความคิดแบบพุ่งกระฉูด และความคิดแบบโฟกัส

นอกจากนี้แล้ว หากเราเลือกที่จะไม่เข้าไปยังสตูดิโอ และเดินขึ้นบันไดต่อไปยังด้านหลัง เราจะเจอเข้ากับทางเลือกระหว่างการเข้าไปยังส่วนพักผ่อนที่เรียกว่า ห้องสะสมโมเดลกันดั้มของจิ๋ว ซึ่งอยู่บริเวณเดียวกันกับห้องสมุดที่ชั้นลอย หรือจะเลือกที่จะวกกลับแล้วเดินขึ้นบันไดไปต่อ เพื่อจะได้เจอกับพื้นที่ว่าง ที่ในเวลานี้ยังไม่ได้มีการวางแผนอย่างชัดเจนว่าจะถูกใช้ทำอะไร และจากห้องเนกประสงค์นี้เอง ที่เราสามารถไต่บันไดวนเดินขึ้นไปยังสวนดาดฟ้าที่ชั้นบนสุดของอาคาร โดยแนวความคิดของการเล่นกับความคลุมเครือระหว่างการปิด และการเปิดเผย ยังถูกนำมาใช้กับพื้นที่ส่วนนี้ด้วยเช่นกัน

ในการออกแบบสำนักงานหลังนี้ เราจะเห็นได้ว่าทาง IDIN Architects ได้พยายามสร้างที่ว่างทางสถาปัตยกรรมที่ตั้งอยู่บนความกำกวม และความขัดแย้ง ซึ่ง

หน้านี้
บน, ความร่มรื่นของห้องสตูดิโอที่เปิดรับแสงธรรมชาติและความร่มรื่นเข้ามาผ่านผนังกระจกที่สูงกว่า 6 เมตร
ล่าง, แนวบันไดที่ผืนผ้าใบทิศใต้ของอาคารทอดยาวจากชั้น 1 ถึงชั้น 3

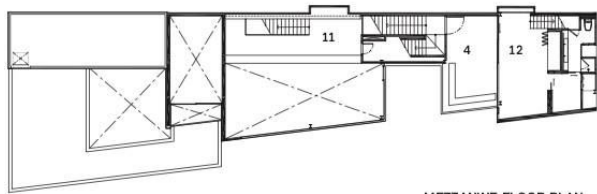
THIS PAGE
ABOVE, THE SHADY STUDIO THAT LETS NATURAL LIGHT AND SHADE ENTER THROUGH THE 6-METER-HIGH GLASS WALL
BELOW, THE LINE OF THE STAIRS AT THE SOUTH OF THE BUILDING THAT LEADS FROM THE 1ST TO THE 3RD FLOOR

หน้าตรงข้าม
บรรยากาศของ Modernism Café ที่มองมาจากสวนคอร์ทยาร์ด

OPPOSITE PAGE
THE MODERNISM CAFÉ'S ATMOSPHERE SEEN FROM THE COURTYARD

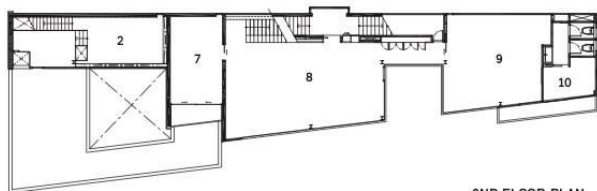
The working space sees the influence of Le Corbusier's Machine for Living In and Promenade Architecture concept in the design, in which a room is separated into sections to render the dynamic of a spatial relationship where the proportions between privacy and an open space that enable connectivity and individual accessibility are made to be obscured. The working space is cut into four parts with the common working space being set at the center between Hongsakul's office (set apart from others' working spaces by a wood partition) and the printers and model room with the courtyard next to the meeting room acting as the partition. The fourth private space is the library on the mezzanine floor. The openings and allocation of the stairway and walkways are intentionally made to be asymmetrical. Nevertheless, it brings in a dynamic that stimulates users with the creative force enabled by the diverse collection of spaces. In the meantime, a quiet corner is available for those who are looking for some peace and quiet. Such spatial execution brings balance to the way the space is used, conceiving new conversations among the creatively stimulating thoughts and focused minds.

If we chose not to go into the studio and walk up the stairs to the back, we would come across the recreational area that is known to

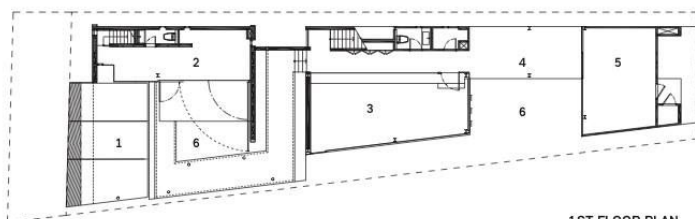

MEZZANINE FLOOR PLAN

- 1 PARKING
- 2 CAFE
- 3 MEETING ROOM
- 4 TERRACE
- 5 MATERIAL ROOM
- 6 COURT
- 7 PRINCIPAL ROOM
- 8 OFFICE AREA
- 9 COMMON AREA
- 10 PANTRY
- 11 MEZZANINE
- 12 RESIDENT

2ND FLOOR PLAN

1ST FLOOR PLAN

แทนที่ความไม่ชัดเจนที่เกิดขึ้นจะนำความสับสนมาให้กับผู้ใช้งาน มันกลับกลายเป็นสิ่งที่มาช่วยกระตุ้นผู้ใช้งานให้ตื่นตัว คอยสำรวจ และตั้งคำถามต่อ “การใช้” และ “การอยู่” ซึ่งสิ่งเหล่านั้นน่าจะเป็นเสน่ห์อย่างหนึ่งเลยที่สร้างความประทับใจ ตลอดจนความจดจำที่มีต่อสถาปัตยกรรมของ IDIN Architects ให้กับผู้คนที่ได้เสมอมา

the staff as Hongsakul's Gundam room, which shares the same area as the library at the mezzanine floor. If our route were to turn back and walk up the stairs, waiting ahead would be an empty space that remains unused. From this multi-functional room, we are able to walk further up the spiral stairs to the rooftop garden of the building where the notion of obscurity between enclosure and disclosure is utilized.

The design of the office building illustrates IDIN Architects' attempt to create architectural negative space that is based on ambiguity and contradiction. Such obscurity, instead of creating confusion, becomes a stimulus that keeps the users aware throughout their exploratory experience towards the space as they question the 'usage' and 'existence' of architecture, a charm of the architecture of IDIN Architects that people have been memorized by and impressed with throughout the years.

idinarchitects.com

